

İKİNCİ DOĞUM

HAYATIN AMACI

DOĞUMDAN ÖNCEKİ YAŞAM

Bir isme sahip olmadan önce, daha doğmamışken bile sen bir candın. Muhtemelen ne olduğunu, kim olduğunu hayal edemiyordun; ama sen bir insandın. Geçmişte yaşamış veya gelecekte yaşayacak herhangi birinden seni farklı yapan vücut, akıl ve ruhuyla bir kişi.

Dokuz ay boyunca annenin karnında rahim denen özel bir dünyada yaşadın. Burası ılık ve rahat bir yerdi. İhtiyacın olan her şey oradaydı. Gıdan ve havan özel bir tüp veya kordon içinden sana gönderiliyordu.

Önceleri gönlünce dönüp kıvrılabileceğin bollukta yerin vardı. Hiç kimse bir şey yapmanı istemiyordu. Bütün zamanını sallanmak ve uyumakla geçiriyordun. Bu arada bedeninin eğer düşünebilseydin sana gereksiz gözükecek olan el, ayak, göz gibi birtakım şeyler oluştuyordu. Aynı zamanda, bulunduğun yere sığmayacak ölçüde gittikçe büyüyordun.

Dokuzuncu ay geldiğinde rahim içindeki mümkün olabilecek büyümeyi tamamlamıştın. Bir değişim oluşmalıydı. Artık dünyaya gelme vaktiydi.

İLK DOĞUM

Sen doğmanın ne olduğunu bilmiyordun. Tüm bildiğin rahmin gittikçe sıkışıp, rahatsızlaştığı idi.

Hala burası senin için yaşanılan tek yerdi. Başka bir yerde var olabileceğini hayal bile etmemiştin ve şimdi dışarı doğru itilmekteydin. Hiç kimse sana gitmeye hazır olup olmadığını sormadı. Dışarı çıkmaya zorlanmış, gıda ve hava kordonunun sonsuza kadar kesilmişti.

Doğmuş olmak bir parça ürkütücüydü. Ağladın. Eğer bunun hakkında düşünebilseydin muhtemelen ölmekte olduğunu sanacaktın. Bir bakıma haklı sayılırdın. Rahim içindeki hayat sona ermişti.

DÜNYADAKİ YAŞAM

Fakat yaşamının yeni bir parçası başlıyordu. Bu dünyadaki yaşam! Allah'tan ki çok gereksiz gözükmüş olan şu göz, el ve ayaklar uygun bir şekilde gelişmişlerdi. Zira şimdi çok önemliydiler. Bu yeni dünyada gözlerini etrafındakilere odaklamayı öğrenmeye başladın. Sonra ellerinle eşyalara uzanıp dokunabileceğini keşfettin. Daha sonra o titreyen minik ayakların üzerinde durmayı öğrendin. Eğer bir göz iş görmezse ya da bir ayak doğru gelişmezse kısıtlanmış olursun. Bu parçan olmadan işini görmen daha zahmetli bir çalışmayı gerektirmektedir.

Bedenini kullanmayı öğrenmen gerektiği kadar bir şahsiyet olarak da gelişmeye çalışmalıydın. Bir aklın vardı ve karar almakta sana yardımcı oluyordu. Aynı zamanda duygularınla coşuyordun. Kimi zaman mutlu, kimi zaman hüznü, kimi zaman yalnızlık içinde ya da kızgın, kimi kez de telaşlıydın. Söylediklerin ve yaptıklarınla diğer insanları mutlu veya mutsuz kılabileceğini öğrendin. Ana-baba ve öğretmenlerinin neyi yapman gerektiği ve nasıl yapman gerektiği hakkında kendi fikirleri vardı.

Onların söyledikleri şekilde hareket etmek her zaman kolay değildi, fakat gelişmene yardımcı oluyordu. Çok iyi bir şey yaptığında içinde iyi bir duygunun yayıldığı dikkatini çekmeye başladı. Bu duygunun gelmesi, Allah'ın amacına uygun davranmandan dolayı idi. İyi şeyler yapman seni Allah'a daha çok yakınlaştırdı. Yanlış bir şeyler yaptığında kendini mutsuz hissettin. İnsanları -özellikle kendini-, hayal kırıklığına uğratmışsın gibi hissettin.

Hatta iniş ve çıkışlarıyla bile bu yeni dünya heyecan vericiydi. Çabucak, rahim dünyanın hakkındaki her şeyi unuttun. Bu yeni dünyayı başka herhangi bir yere değışmezdin. Fakat herkes göçmek zorundadır.

İKİNCİ DOĞUM

Bedenin sonsuza kadar kalıcı değildir, tıpkı bir araba gibi. Bedenine iyi bakarsan muhtemelen uzun bir zaman dayanıklı kalmasını sağlayabilirsin. Fakat bedenin yaşlandıkça gittikçe ağırlaşır. Bir zamanlar yapmış olduğu her şeyi yapamaz olur. Eninde sonunda bazı önemli parçalar tükenir bazı şeyler yenilenemez-. Bedenin tükendiğinde ölüm gelir.

Bazen bir insan bedeninin tükenmesinden önce ölür. Bir insanın ciddi bir kazada veya bir hastalıktan ölmesi olasıdır. Hz. Bahauallah'ın müjdecisi, Hz. Bab, bir idam mangası tarafından kurşuna dizildiğinde henüz gençti. Bu tür şeylerin olmasına Allah'ın neden izin verdiğini anlamak bizim için zordur. Hz. Abdülbaha bir açıklama veriyor: *"Bu, iyi bir bahçıvanın taze ve narin bir fidanı dar bir yerden, geniş bir yere geçirmesi gibidir... Onu serpiltilip kuvvetlendirir... Bu feyizden bihaber ruhlar bahçıvanın öfke ve gazapla fidanın köklerini söktüğünü zannederken bu gizli hikmet bahçıvana malumdur."*

Birçok insana göre ölüm fikri korkutucu ve üzücüdür. Bildikleri dünyayı terk etmeyi ifade etmektedir. Muhtemelen bu dünyadan sonra başka bir dünyanın varlığından emin değildirlere. Bazı insanlar ölümün her şeyin sonu olduğunu düşünmektedir.

Ancak ölüm doğmuş olmak gibidir. Yaşantınızın bir kısmı aşılacak ve yeni bir kısmı başlayacaktır. Bir yolculuğa çıkıyor olacaksınız. Ama bu sefer bedenini yanına alamayacaksınız. Bütün maddi şeyler gibi, beden de atom denilen küçük küçük parçacıklardan yapılmıştır. Maddi şeyler sonsuza dek aynı şekilde kalamazlar. *"... Atomlar ayrılmaya başladığı zaman"* diyor Hz. Abdülbaha, *"bozulma başlar, sonra gelene ölüm deriz."*

Ölüm zamanı geldiğinde artık bedenini kullanamayacaksınız. O bir toprak parçası haline gelecek. Fakat sen yolculuğuna devam edeceksin. Bedenin geride bıraktığın evin olacak.

YOLCU RUH

Bu yeni yolculuğun yolcusu ruhundur. Ruhunu bir ayak veya bir saç teli gibi elinde tutamazsın.

"Ruha gelince, o başkadır." Hz. Abdülbaha açıklıyor. *"Ruh elementlerin birleşimi değildir, bölünmez bir cevherden olup bu yüzden de ebedidir."*

Ruhun, seni başka herkesten farklı, seni sen yapan o özel kısmındır. O parçandır ki, O'nu sevmeyi ve bilmeyi öğrenerek Allah'ın yakınında gelişir.

"Bütün yaratıklar içerisinde Yaratıcı'sının üstünlüğünü ilk ilan eden, izzetini ilk tanıyan.... odur." Hz. Bahauallah.

Ruhun olmadan beden hiçbir şey yapamaz. *"Ruh arzu ve amaçlarını fiziksel beden el ve diline beyin yoluyla iletmek suretiyle kendini ifade eder."* Hz. Abdülbaha. Bedenin rafta duran el kuklasına benzer. Ellerin kuklaya nasıl hayat verirse, ruhun da bedenine öyle can verir. Kukla başa dert olabilirse de, eğlence böyledir. Kirlenir,

yıkanmalıdır. Sökülür, onarılmalıdır. Bir süre sonra ellerin kuklayla örtülü olmaktan dolayı bezginlik ve rahatsızlık hisseder. Aynı şekilde ruhun da bedenin olmaksızın daha özgür hareket edebilir. Hz. Abdülbaha buyuruyor: "... *Öbür dünyada bedensel duyguların yardımı olmaksızın ruh... varlığına ve işlerine devam eder.*"

YENİ DÜNYA

Ölümden sonra bedeninden kurtulunca, ruhun nasıl bir yaşama, nereye gider? İnsanlar çağlar boyunca bunu merak etmekte ve öteki dünya hakkında tahminler yapmaktadırlar. Gök, cehennem, cennet gibi değişik isimlerle adlandırmışlardır. Bazı insanlar meleklerin harp çaldığı bir bulut üzerinde dinlenme veya güzel bahçelerde yürüyüş yapma şeklinde tahayyül etmektedir. Fakat bunlar bedeninin hoşlanabileceği şeylerdir. Ruh için yeni bir dünya nasıl olacaktır?

Doğmamış bir bebek kısa bir süre sonra doğacağı dünyayı nasıl gözünde canlandıramazsa, biz de bu dünyadan sonraki alemi gözümüzde canlandıramayız. Orası bizce bilinen her şeyden çok farklıdır. Orası hakkında bilinen her şeyi Allah'ın elçileri veya mazharlarından öğreniriz.

YAŞAMIN AMACI

Bu yeni dünyanın nerede ve nasıl olduğundan çok daha önemli bir şey vardır.

-Orada bulunmamızın amacı-. Gayemiz nedir? Hz. Bahauallah, Allah'ın en yeni öğreticisi, yaşamımızdaki amacın Allah'ı tanımak ve O'nu sevmek ve O'na daha yakın gelmek olduğunu bize söylüyor. -Öbür dünyadaki amacımız da aynıdır-. Öbür dünya Allah'a olan yolculuğumuzun sonu değildir. Öbür dünya, yolculuğun başka bir bölümüdür.

O'NA NASIL ULAŞIRIZ?

Allah'a daha yakın gelebilmemiz için bize yardımcı olacak şeylerden biri dünyadaki yaşamımızda yapmış olduklarımızı hatırlamaktır. Hz. Abdülbaha buyuruyor: "... *Cismani dünyada sahip olmuş olduğunuz yaşamı (orada) unutmayacaksınız.*" Ölüm anından önce yaşamın film şeridi gibi göz önünden geçtiğini halktan duymuşsunuzdur. Fakat hatırlamanın ötesinde yaptıklarımızın nelere yol açtığını anlayacağız. Hz. Bahauallah buyuruyor, "*Her insan ölümünü müteakip bu dünyadaki amellerinin değerini takdir edecek ve işlediği işlerin mahiyetini anlayacaktır.*" Yaptığımız iyi işler ruhumuzu neşeyle dolduracaktır. Hz. Bahauallah şöyle vaad ediyor, "*Bu dünyadan ayrılma anında Allah'ın yolunda yürümüş olanların karşılaşacağı neşe ve mutluluğu dil tarif edemez...*" Sadece kendimizi iyi hissetmeyeceğiz ayrıca Allah'a daha yakın hissedeceğiz. Cennet bir yer değil bir duygudur. Allah'a yakın hissetmek cennettir.

Yapmış olduğumuz hataları ve bunların sebep olduğu zararları da görüp anlayacağız. Düzeltilemeyecek veya ısrarla tekrarlanan çok ciddi hatalar yapmış olan insanlar kendilerini Allah'tan çok uzak hissedecekler. Cennet nasıl Allah'a çok yakın hissetmekse, cehennem de O'ndan uzakta bulunmayı hissetmektir. Bu rahatsızlık hissi, yanlışlarımızı görerek, bizi onları yeniden yapmaktan alıkoymaya yardım eder. Hatalarımızı anlamak, Allah'a yakın gelmemize yardımcı olur.

"*Cennet ve cehennem, gerek bu dünyada gerekse ruhani göksel alemlerde, Allah'ın bütün alemlerinde mevcuttur, ... Allah'tan perdelenmekten daha büyük bir azap yoktur.*" Hz. Abdülbaha.

Kendimizi ve başkalarını ne kadar iyi tanır ve anlarsak o kadar gelişiriz. Öbür dünyada yeryüzündeyken yakın bulduğun insanları hatırlayacaksın. Onların yaptıkları iyi şeyleri çok daha açık bir şekilde görecek ve onları daha çok seveceksin. Hz. Bahauallah

buyuruyor, sizler, "...ülfet ve samimiyet bağları ile bağlanmış..." olacaksınız, "fakat bu hal, onların iman ve gidişine bağlıdır. Aynı derece ve makama haiz olanlar birbirlerinin kabiliyet ve vaziyetlerini iyi bilirler."

Yeni dostlar da edineceğiz. Yeryüzünde çağlar önce yaşamış olan ruhlarla karşılaşma imkanımız olacak. Hz. Abdülbaha buyuruyor, "...Hem önceki hem sonraki zamanların Allah'ın bütün dostlarını bulacaklar." "Allah'ın melekutu zamandan arınmıştır."

Hz. Bahauallah; Tanrı mazharlarının, ölüm zamanında Allah'a yakın olan ruhları arayacaklarını söylemektedir. Böyle bir ruhla birlikte olmak isteyecekler. "Tanrı elçi ve seçkinleri böyle bir ruhu refakat için arayacaklardır. Tanrı nebi ve velileri ile muaşeretinde bulunur; onlarla konuşarak alemlerin Rabb'i olan Allah'ın yolunda başına gelenleri anlatır..."

İnsanların çoğu öbür dünya hakkında bir istirahat ya da ödül yeri olarak bahsederler. Orada barışı ve mutluluğu bulabileceğimiz doğrudur. "Öbür dünyanın mükafatları... Ruhun ve kalbin arzularını elde etmesi ve ebedi dünyada Tanrı ile buluşma."

Fakat bu gelişmemizin sona erdiği anlamına gelmez. Tam olarak neye benzediğini, ne yapacağımızı oraya gitmeden muhtemelen anlayamayacağız. Fakat orası için hazırlanabiliriz.

Öbür dünyaya bu dünyadaki yaşamımızın amacı ve gayesini hatırlamak suretiyle hazırlanırız. Doğmadan önce işin, doğduğunda sana gerekli olacak her şeyi, ellerini, ayaklarını, gözlerini geliştirmektir. Şimdi işin Allah'ı tanımak ve sevmek ve O'na yakın gelmektir. Bunu aklını ve kalbini Allah'a açmak ve Allah'a özgü sıfatlarını geliştirmek suretiyle yapacaksın. Bunlar, sevgi, kavrayış, doğruluk, hakkaniyet gibi sıfatlardır. Bu dünyada bir elin ve bir ayağın olmadığına nasıl özürle olacaksın, eğer bu sıfatları geliştirmezsen öbür dünyada da böyle özürle olacaksın.

Hz. Bahauallah ölümü "Bir müjde" olarak adlandırıyor. Bu birçok insanın ölüm hakkında hissettiklerinden ne kadar farklı. Hz. Abdülbaha'nın açıkladığı gibi ölüm sırasında; bizler gölgede kalmış, sıkışık bir bahçeye göre çok büyüyüp gelişmiş bitkilerizdir. Bahçıvan bitkiyi söker. Diğerleri onun tahrip olduğunu düşünebilir. Fakat hayır, o daha geniş ve güneşli bir bahçeye taşınmıştır. O zaman ne denli güzel gelişecek.

Hz. Abdülbaha ölüm hakkında tasalanmamamızı anlatmaktadır. Bir kimse "ölüm düşüncesini terk etmeli" diye buyuruyor. "... ve kendisini hep canlı, yaratılışın ilahi amacında ölümsüz görmeli". Bunun yerine yaşamımızın amacını daima aklımızda tutmalıyız. Allah'ın sevmek, tanımak ve O'na yakın gelmek.

İster beden ve ruhla beraber, ister yalnız başına ruhla amacımıza doğru çabalayarak yaşamaya devam edeceğiz.

GAIL RADLEY